

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **Mgr. R. L.**, bytem J. d. C. 735/8, O., zast. JUDr. Tomášem Čejnou, advokátem se sídlem Dr. Skaláka 1447/10, Přerov, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2010, č. j. KUOK 120425/2010, sp. zn. KÚOK/106645/2010/ODSH-SD/310, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2010, č. j. KUOK 120425/2010, sp. zn. KÚOK/106645/2010/ODSH-SD/310, **s e r u š í** a věc **s e m u v r a c í** k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 7.760 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 7. 9. 2010, č. j. SMOL/AŘMV/2/1299/2010/Kašp (dále i „rozhodnutí o přestupku“), kterým byl

žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že „...dne 28. 4. 2010... stál motorovým vozidlem ... v úseku platnosti svislé dopravní značky B 29 Zákaz stání“. Tím žalobce porušil § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. a byla mu za to uložena pokuta 1.500 Kč a náhrada nákladů správního řízení ve výši 1000 Kč.

Žalobce zejména namítl, že z jednání o podání vysvětlení se písemně a včas omluvil z důvodu asi dvouměsíční pracovní cesty (s přestávkami) a požádal o odročení. Přesto správní orgán opakovaně žalobce předvolával na dobu nepřítomnosti a rozhodl o přestupku, i když věděl, že mu bude doručováno fiktivně, a omluvou žalobce se řádně nezabýval. V odvolání žalobce doložil svůj pobyt mimo bydliště potvrzením I. H., u nějž žalobce vykonával od 22. 6. do 12. 9. 2010 pracovní činnost. Žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného, že žalobcova omluva nebyla řádná, směřovala jen k výzvě k podání vysvětlení, že připouštěla přestávky, že správní orgán je vázán lhůtami k zahájení a ukončení řízení, že žalobce mohl požádat o přeposílání zásilek, že potvrzení I. H. neobsahuje razítko a obsahuje jen podpis „nějaké“ osoby a že žalobce měl požádat o zneplatnění doručení, když má právnické vzdělání. Žalobce ve své žalobě trvá na tom, že jeho omluva byla řádná a důvodná, že nevěděl v době omluvy, kde se bude zdržovat, a že povinnost opatřit listinu razítkem nevyplyvá z žádného právního předpisu. Na potvrzení je podpis přímo pana I. H.. Správní orgán pravost dokumentu nijak nezkoumal a bez dalšího konstatoval, že nepůsobí zcela přesvědčivě. Proti argumentu žalovaného, že měl požádat o zneplatnění doručení, žalobce uvádí, že opravným prostředkem proti rozhodnutí je odvolání, které má navíc automaticky odkladný účinek, oproti institutu zneplatnění doručení, které se zakládá na správním uvážení. Žalobce nesouhlasil s postupem správních orgánů, odůvodněným ohledem na plynutí lhůt a dovolával se v žalobě dodržování základních práv a svobod, vč. čl. 4 odst. 4 LZPS, a spravedlivého správního procesu, spočívajícího i v přítomnosti žalobce a možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a dodržování zásady legitimního očekávání a právní jistoty. Žalobce navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně.

Ve vyjádření žalovaný shledal totožnost námitek žalobních s odvolacími, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil, že posouzení důležitosti důvodu, pro který se žalobce nedostavil k jednání, je v pravomoci správního orgánu, který svůj závěr odůvodnil. Na závěru o nepřesvědčivosti potvrzení od I. H. nemění nic ani to, že povinnost užití razítka nestanovuje žádný předpis. K informaci o možnosti navrácení lhůty v předešlý stav či zneplatnění doručení žalovaný uvedl, že šlo o naznačení žalobci, jakým postupem se mohl domáhat svých práv. K námitce o možnosti pouhé diskrece v případě možného zneplatnění doručení se žalovaný vyjádřil tak, že žádnou žádost žalobce neobdržel a neměl tedy co posuzovat. Neuplatňování svých práv, včetně základních, v přestupkovém řízení nemůže žalobce dávat k tíži žalovanému. Žalovaný taktéž poukázal na nutnost dodržování lhůt stanovených správním řádem jak pro vydání rozhodnutí, tak pro další povinnosti, včetně poukazu na základní zásady, jakou je i zásada rychlosti a hospodárnosti, to vše při dodržení práv obviněného. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů (s výhradami vyslovenými dále) a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 16. 12. 2010.

Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci, průběhu přezkoumání a výslednému rozhodnutí zjistil, že z průběhu projednávání skutku strážníky Městské policie Olomouc byl pořízen zvukový a obrazový záznam (videozáznam) z jednání s žalobcem, jak je uvedeno v úředním záznamu Městské policie Olomouc ze dne 29. 4. 2010, včetně odkazu na § 24b zákona č. 553/1991 Sb. V úředním záznamu je doplněno, že videozáznam *„je uložen na MPO a v případě potřeby bude na vyžádání správního orgánu doložen“*. Jako další položka ve správním spise je obálka s kompaktním diskem. Obálka není nijak označena, ani číslem listu. Rovněž v úvodním seznamu, označeném jako „obsah spisu“, nejsou tato obálka a disk vůbec uvedeny. Na disku samotném je uvedeno „L. R. 28. 4. 2010“. Z disku ani obálky či jiných částí spisu není patrné, zda jde o originál či kopii, kdo ze strážníků a jak záznam pořídil a kdy a jak se do správního spisu dostal – zejména vzhledem k uvedenému záznamu Městské policie Olomouc, že bude doložen na vyžádání správního orgánu. Další zmínka o videozáznamu je až v protokole o projednávání přestupku v nepřítomnosti žalobce ze dne 19. 8. 2010. Podle tohoto protokolu *„k posouzení jednání žalobce nashromáždil správní orgán důkazní prostředky“*, které vyjmenoval – včetně videozáznamu ze dne 28. 4. 2010, na němž je zaznamenán průběh silniční kontroly. V protokole je následně uvedeno, že *„na základě shora uvedených skutečností správní orgán konstatuje, že skutkový stav je spolehlivě zjištěn a existuje dostatečné množství podkladů pro vydání rozhodnutí a uznání obviněného vinným z přestupku...“*. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku ze dne 7. 9. 2010 není o videozáznamu žádná zmínka, stejně tak jako v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného.

K tomu soud konstatuje, že hlavní žalobní námitka žalobce směřuje proti posouzení důvodnosti omluv z jednání správního orgánu I. stupně, jichž se neúčastnil. Ze správního spisu vyplývá, že se žalobce ani žádný jeho případný zástupce neseznámili s obsahem spisu až do 27. 9. 2010 (tj. až po doručení rozhodnutí o přestupku), kdy se žalobce ke správnímu orgánu I. stupně dostavil a bylo mu umožněno nahlédnout do spisu, listů č. 1 - 21 a pořídit si vyjmenované kopie. Protože obálka s kompaktním diskem není označena číslem listu, případně ve spise nejsou žádné další údaje o jejím zařazení do spisu, není z úředního záznamu správního orgánu I. stupně jasné, zda o videozáznamu žalobce věděl, zda měl možnost do něj nahlédnout a zda do něj nahlédl či mu byla pořízena jeho kopie.

Řízení o přestupku bylo zahájeno rozhodnutím, které bylo doručeno tzv. fikcí a stejně tak byla doručena dvě předvolání k jednání. Žalobce však byl s předmětem řízení předtím jednoznačně srozuměn, což vyplývá z úředního záznamu o oznámení přestupku, kde zapsal žalobce své vyjádření, z videozáznamu a z předvolání k podání vysvětlení, které žalobce převzal do vlastních rukou.

Dále si nemohl soud ve správním spise nepovšimnout, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 9. 2010 bylo doručeno žalobci do vlastních rukou dne 13. 9. 2011. Podle poučení bylo možno podat odvolání proti tomuto rozhodnutí do 15 dnů od jeho oznámení. Žalobce podal odvolání na poště 29. 9. 2010. V předkládací zprávě správní orgán I. stupně žalovanému uvedl, že odvolání bylo podáno po uplynutí odvolací lhůty, která skončila 27. 9. 2010. Přesto napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání věcně projednal, neposoudil ho jako

opožděné a rozhodl o něm tak, že se zamítá a jím napadené rozhodnutí o přestupku se potvrzuje. Z kalendáře soud zjistil, že 13. 9. 2010 bylo pondělí a 27. 9. 2010 taktéž, den 29. 9. 2010 připadl na středu. K těmto datům a lhůtám nejsou ve správním spise žádné další písemnosti, například žádost o prominutí zmeškání lhůty, uvedení důvodů opožděného podání žalobcem apod.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 83 odst. 1 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, *odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.*

Podle § 92 odst. 1 správního řádu *opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.*

Pokud žalobci bylo doručeno rozhodnutí o přestupku ze dne 7. 9. 2010 v pondělí 13. 9. 2010, počala plynout lhůta k podání odvolání 14. 9. 2010 a skončila dne 28. 7. 2010 (podle správního orgánu I. stupně a jeho předkládací zprávy k odvolání lhůta poslední den lhůty byl den 27. 9. 2010). Rozdíl ve výpočtu mohl být způsobem tím, že soud nezapočítával do lhůty den 13. 9. 2010, protože podle § 40 odst. 1 část věty před středníkem správního řádu *pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, nezapočítává se do běhu lhůty den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty.* Soud shodně se správním orgánem I. stupně konstatuje, že odvolání bylo dne 29. 9. 2010 podáno k poštovní přepravě po marném uplynutí odvolací lhůty. Povinností žalovaného tedy v souladu s § 92 správního řádu bylo opožděné odvolání zamítnout (z tohoto důvodu) a měl zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení. Žalovaný tak neučinil.

Protože podle soudu rozhodl žalovaný v rozporu se zákonem, soud si položil dvě otázky: pokud nebyl žalovaný oprávněn takto rozhodnout, zda se jednalo o nicotnost, ke které musí přihlížet z úřední povinnosti (podle § 76 odst. 2 s. ř. s.) anebo jde o nezákonnost, ke které přihlíží buď jen k námitce žalobce v souladu s dispoziční zásadou anebo z úřední povinnosti, protože tato vada má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a spadá do okruhu *ex offio* přezkoumávaných vad v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s. včetně konkrétních případů, ke kterým dospěly správní soudy a které se odrazily v judikatuře.

Pokud jde o nicotnost, jako klíčová pro další úvahy shledal zdejší soud dvě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu zde uvedené lze nalézt na www.nssoud.cz) nicotnost je tak intenzívní vadou rozhodnutí, že jej nelze vůbec za rozhodnutí považovat. Pro stručnost soud odkazuje na jeho plné odůvodnění.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 3 As 1/2009-171, č. 2475/2012 Sb. NSS, nedostatek právního podkladu jako důvod nicotnosti je uváděn pouze některými autory či zdroji tam citovaných.

V souzené věci mělo být správně zamítnuto odvolání z důvodu jeho opožděného podání, nikoli z důvodu jeho věcného zamítnutí. Výrok napadeného rozhodnutí by byl tedy v případě postupu souladného se zákonem totožný.

Z výše uvedeného vyplývá, že o nicotnost v souzené věci nešlo, pouze o nezákonnost. K tomu soud dodává, že meritorní správní přezkum mohl být postupem ve prospěch žalobce, podle soudu však žalovaný uvedeným postupem překročil svou pravomoc.

Proto soud pokračoval v úvaze, zda tyto vady (nesprávné posouzení včasnosti odvolání, po němž nenásledovalo zkoumání podle § 92 odst. 1 správního řádu) měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a postupu jemu předcházející. A dospěl k závěru, že tomu tak bylo z následujících důvodů.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu měl žalovaný zkoumat, zda nebyly dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Pokud by žalovaný shledal předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, byl povinen posoudit opožděné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí. To žalovaný neučinil.

Podle § 94 odst. 1 věty první správního řádu *v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy.*

Povinností žalovaného bylo tedy přezkoumat v plném rozsahu napadené pravomocné rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V případě pochybností o jeho souladu s právními předpisy byl žalovaný povinen přezkumné řízení zahájit. Tento názor odpovídá i doktríně (srov. Dienstbier, F., Horáková, M. Instanční kontrola ve veřejné správě. In: Kolektiv autorů Kontrolní mechanismy fungování veřejné správy. Olomouc: Periplum, 2009, str. 52 – 53, podle nichž *„přezkumné řízení zahajuje správní orgán z moci úřední. Účastníci původního správního řízení, dotčené správní orgány a ostatně kterákoliv osoba nebo orgán veřejné moci může k zahájení takového řízení podat podnět ve smyslu § 42 s. ř. Takový podnět však není podáním - návrhem na zahájení řízení přezkumného řízení - a podatel nemá subjektivní veřejné právo na to, aby přezkumné řízení bylo na základě jeho podnětu správním orgánem zahájeno. To na druhou stranu neznamena, že by bylo zcela věcí příslušného správního orgánu, zda přezkumné řízení zahájí nebo ne. Pokud „lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy“ je správní orgán povinen je přezkoumat, nejde-li o některý z výše uvedených případů, kdy je přezkumné řízení vyloučeno. To plyne jednak z dikce § 94 odst. 1 s. ř., která neobsahuje zmocnění ke správnímu uvážení v této věci, jednak lze tuto povinnost vyvodit i z obecných zásad veřejné správy, zejména zásady zákonnosti, ochrany práv dotčených osob a ochrany veřejného zájmu. Pokud příslušný správní orgán přezkumné řízení nezahájí, ač tak s ohledem na zjištění učinit měl, lze vůči němu uplatnit opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 2 s. ř. Podatel podnětu má ovšem*

právo pouze na to, aby mu bylo do 30 dnů sděleno, jak se správní orgán s jeho podnětem vypořádal: účastník řízení bez dalšího (§ 94 odst. 1 s. ř.), ostatní podatelé jen, pokud o to požádali (§ 42 s. ř.).“

To žalovaný neučinil, shora uvedeným úvahám o zahájení přezkumného řízení věc vůbec nepodrobil a proto je jeho postup v rozporu se zákonem. V případě, že by žalovaný neshledal žádné porušení právních předpisů by taková procesní vada nemusela mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, v opačném případě by měla.

Pro další postup a úvahy žalovaného soud poukazuje na skutečnost, že v souzené věci byl provedeným důkazem a současně i podkladem pro rozhodování ve věci důkaz videozáznamem, i když v samotném rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku ani v napadeném rozhodnutí nebyl vůbec zmíněn. A to představuje vadu rozhodnutí, kterou se žalovaný vůbec nezabýval, a to ani při věcném přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí.

Při přezkoumávání rozhodnutí je soud povinen z úřední povinnosti hodnotit, zda je napadené a jemu předcházející rozhodnutí, které tvoří obě společně jeden celek, přezkoumatelné. Takový přístup vyplývá z judikatury a hlavně z podstaty věci, protože pokud by rozhodnutí přezkoumatelné nebylo, nebylo by jak hodnotit argumenty v něm uvedené anebo by nebylo co hodnotit. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může spočívat buď v jeho nesrozumitelnosti nebo v nedostatku důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. V kontextu souzené věci (zejména žalobních námitek a okolností, jak byl skutek zjištěn a dokazován) je důkaz videozáznamem relevantním důkazem. Soud jej v rámci studia správního spisu shlédl a v porovnání se spisovým materiálem a napadenými správními rozhodnutími shledává tento důkaz jako potřebný pro dokazování, ba přímo klíčový.

V tomto směru soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, www.nssoud.cz, podle kterého *Rada pro rozhlasové a televizní vysílání provádí jednotlivé důkazy při ústním jednání. Provádí-li dokazování ohledáním výjimečně mimo ústní jednání promítnutím audiovizuálního záznamu, musí být o provedení tohoto důkazu vyhotoven protokol podle § 18 správního řádu z roku 2004.* Podle zdejšího soudu je tato právní věta aplikovatelná i na souzenou věc. Byť se věc týkala Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, jde o uplatnění § 18 správního řádu, které na správní orgány v souzené věci dopadá stejně. Pokud za okolností souzené věci (žalobce se jednání správního orgánu I. stupně neúčastnil, nahlédl do spisu až po vydání rozhodnutí o přestupku správním orgánem I. stupně a další okolnosti podle správního spisu popsané výše) žalobce měl mít reálnou možnost seznámit se s tím, že videozáznam o průběhu jednání se strážníky Městské policie Olomouc je součástí správního spisu a měl mít možnost shlédnout záznam anebo mít na vybranou, zda jej shlédnout hodlá a také možnost se k jeho obsahu vyjádřit. Podle obsahu videozáznamu žalobce může uvážit svůj další postup a např. i to, zda vůbec podá opravný prostředek a žalobu. Při pořízení zvukového a obrazového záznamu fyzických osob jde o možné zásahy do jejich základních práv, do soukromí a dotýkají se jejich práva na informační sebeurčení. Pokud byl anebo má být jako klíčový důkaz použit videozáznam, i s ohledem na fakticitu a judikaturu ohledně důvěryhodnosti výpovědí policistů, je řádné provedení toho důkazu nezbytné. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, *k provedení důkazů lze užít všech*

důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. V souzené věci ze správního spisu není postaveno najisto, zda výše uvedené bylo ve správním řízení řádně naplněno. Ze záznamů Městské policie Olomouc není navíc vůbec zjevné, jestli žalobce o nahrávání věděl a byl s tím srozuměn, což by na posuzování důkazu rovněž mělo vliv nejméně ve dvou směrech (obsah a důvěryhodnost jeho tvrzení; zákonnost pořízení důkazu). Podle žalobní námitky, správního spisu i vyjádření žalovaného se žalobce chtěl vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

Soud při řádném studiu správního spisu byl povinen si videozáznam prohlédnout. Obdobně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75, *je-li součástí správního spisu záznamové médium, na němž je nahrán sponzorský vzkaz, který byl vysílán v televizi, soud si jej i bez jednání může a má promítnout, stejně jako se musí, má-li rozhodnout se znalostí všech rozhodných skutečností, seznámit s ostatním obsahem správního spisu, který může obsahovat nejen listiny, ale i např. plány, fotografie, trojrozměrné modely staveb, záznamová média obsahující audio- či videonahrávky nebo jiné hmotné předměty (např. vzorky zboží opatřené ochrannou známkou). ... Dokazování (§ 52 s. ř. s.) promítnutím sponzorského vzkazu při jednání je nezbytné zejména tehdy, vede-li se spor o jeho obsah či doprovodné okolnosti ovlivňující jeho vnímání divákem, např. o technickou kvalitu vysílaného záznamu, zřetelnost, kontrast či jiné vlastnosti ovlivňující viditelnost určitých grafických prvků nebo textů spotu či o slyšitelnost nebo srozumitelnost jeho zvukového obsahu. Není-li však sporu o obsah spotu a spor se vede jen a pouze o jeho interpretaci (význam jeho jednotlivých částí, celkové vyznění spotu aj.), aniž by tato interpretace závisela na závěru o určitých v užším slova smyslu skutkových vlastnostech spotu, pak není třeba jeho promítnutí jako důkaz provádět a postačí, seznámí-li se soud s jeho obsahem obdobným způsobem, jakým se seznamuje s ostatním obsahem správního spisu. V souzené věci není zřejmé, zda byl videozáznam přehráván strážníky Městské policie Olomouc (kolika osobami, kdy apod.), pak zejména zda byl přehráván u správního orgánu I. a II. stupně, kolik osob ho shlédlo a zejména zda a jak důkaz provedený záznamem správní orgány provedly a hodnotily. Z protokolu o jednání o přestupku vyplývá, byť podle vyjádření v něm uvedených ne zcela jasně, že podkladem rozhodování a důkazem byl. Posledně citovaný judikát Nejvyššího správního soudu je dle zdejšího soudu na věc s ohledem na uvedené aplikovatelný. Soud si má záznam, který je obsahem spisu, prohlédnout a vzít jej v úvahu při svém rozhodování. V této fázi přezkumu se však soud nemůže zabývat jeho obsahem, protože souzená věc je rozhodnuta toliko v procesní rovině.*

K přezkoumatelnosti napadených rozhodnutí soud závěrem konstatuje, že provedený důkaz videozáznamem není vůbec zmíněn v rozhodnutí o přestupku správního orgánu I. ani II. stupně. To soud považuje za takovou vadu řízení, která brání přezkoumatelnosti rozhodnutí jako celku. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, *krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).* Pro meritorní rozhodnutí správních orgánů i soudu je důkaz videozáznamem způsobilý být rozhodujícím důkazem. Správní orgán II. stupně uvedl v napadeném rozhodnutí, že přešetřil spis, avšak o důkazu videozáznamem se vůbec nezmiňl. Správní orgán I. stupně shromážděné důkazy řádně v rozhodnutí o přestupku nevypsal a nepopsal. Podle § 68 odst. 3

správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65, rozhodující je, aby vydané rozhodnutí zohledňovalo a řádně se vypořádalo se všemi relevantními vyjádřeními účastníků a návrhy na provedení důkazů učiněnými v průběhu celého správního řízení, se všemi shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí a v úplnosti zachycovalo výsledky dokazování (srov. § 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004). Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Podle zdejšího soudu platí obecné pravidlo, že odůvodnění rozhodnutí má obsahovat skutečné důvody, které správní orgán k rozhodnutí vedly.

Zdejší soud k uvedenému rozhodnutí konstatuje, že se do jisté míry podobnou věcí (klíčový důkaz videozáznamem obecní policie) již zabýval ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2012, č. j. 76A 23/2010-31, proti němuž byla žalovaným podána kasační stížnost. O té dosud nebylo rozhodnuto. V uvedeném rozsudku soud aplikoval i judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68 a ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009–119), na které pro stručnost a s ohledem na rozhodnutí v souzené věci pouze odkazuje.

Vzhledem k výše uvedeným závěrům a procesní situaci se soud nezabýval zbylými žalobními námitkami.

Soud konstatuje k návrhu žalobce na zrušení rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně, že v souladu s principem subsidiarity soudního přezkumu napadených rozhodnutí a řízení jim předcházejících a dále vzhledem ke kasačnímu charakteru soudního řízení správního, podle něhož soud nemá nahrazovat činnost správních orgánů, zrušil pouze napadené rozhodnutí a další procesní postup ponechává na uvážení žalovaného.

Soud pro svůj závěr o vadách řízení, které vyústily v nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný v dalším řízení zamítne odvolání žalobce jako opožděné a současně v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu bude zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro postup tam předvídaný v souladu s výše uvedenými právními názory soudu. Správní orgány rovněž řádně zaznamenají ve spise důkaz videozáznamem v souladu se správním řádem a zákonem č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů o spisové a archivační službě, ve znění pozdějších předpisů, resp. dalšími právními předpisy včetně vnitřních, včetně uvedení, od kdy byl videozáznam do spisu zařazen, řádně provede důkaz při jednání anebo v protokole uvede řádně zda byl videozáznam jako důkaz proveden (zda ho pověřené osoby shlédly) a v rozhodnutí o přestupku uvede, zda z videozáznamu vycházel (či nikoliv a proč) a jak tento důkaz hodnotil, zaznamená řádně do spisu, zda žalobce měl možnost a zda nahlédl i do videozáznamu a zda mu byla předána jeho kopie nebo zda mu byl přehrán.

V souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný. Úspěšnému žalobci přiznal soud náhradu nákladů řízení, které zjistil ze spisu. Ty spočívají v náhradě za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč a odměně za právní zastoupení, spočívající v odměně za dva úkony právní služby podle § 9 odst. 2 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v částce 2 x 2.100 Kč a dvakrát režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 2 x 300 = 600 Kč, tj. celkem na odměně za zastupování a náhradách (mimo soudní poplatek) 4.800 Kč; k této částce náleží podle § 57 odst. 2 s. ř. s. daň z přidané hodnoty ve výši 960 Kč. Celkem náklady řízení činí 7.760 Kč (4.800 + 960 + 2.000 Kč).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 21. 8. 2012

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně